

- 3) Artikel 3, stk. 1, første afsnit, og artikel 13, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1513 af 9. september 2015, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en lovgivning, der gør opstillingen af en vindmølle betinget af overholdelsen af en minimumsafstand mellem denne og ejendomme, der anvendes til beboelse, for så vidt som denne lovgivning er nødvendig og forholdsmæssig med hensyn til den pågældende medlemsstats bindende nationale overordnede mål, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 134 af 16.4.2018.

**Domstolens dom (Første Afdeling) af 28. maj 2020 — IL m.fl. mod Land Nordrhein-Westfalen
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)**

(Sag C-535/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – miljø – Århuskonventionen – direktiv 2011/92/EU – vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet – offentlig deltagelse i beslutningsprocesser – uregelmæssigheder i forbindelse med tilladelsesproceduren for et projekt – adgang til prøvelse – begrænsninger i henhold til national lovgivning – direktiv 2000/60/EF – Den Europæiske Unions vandpolitiske foranstaltninger – forringelse af en grundvandsforekomst – regler for vurdering – privatpersoners ret til at vedtage foranstaltninger med henblik på at forebygge forurening – søgsmålskompetence ved de nationale domstole)

(2020/C 255/03)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: IL, JK, KJ, LI, NG, MH, OF, PE, RC og SB, som arvinger efter QD, TA, UZ, VY og WX

Sagsøgt: Land Nordrhein-Westfalen

Konklusion

- 1) Artikel 11, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader medlemsstaterne at fastsætte, at når en processuel fejl, som afgørelsen om tilladelse til et projekt er behæftet med, ikke er af en sådan art, at den kan ændre indholdet af denne afgørelse, kan en påstand om annullation af denne afgørelse alene antages til realitetsbehandling, såfremt den pågældende uregelmæssighed har frataget sagsøgeren dennes ret til at deltage i den beslutningsproces på miljøområdet, som er sikret ved direktivets artikel 6.
- 2) Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den kompetente myndigheds kontrol med overholdelsen af de i artiklen fastsatte forpligtelser, herunder forpligtelsen til at forebygge forringelse af tilstanden for de vandområder — såvel overfladevand som grundvand — der berøres af et projekt, først kan finde sted, efter at der er givet tilladelse til projektet.

Artikel 6 i direktiv 2011/92 skal fortolkes således, at de oplysninger, der skal stilles til rådighed for offentligheden under tilladelsesproceduren for et projekt, skal omfatte de data, der er nødvendige for at vurdere projektets indvirkning på vandmiljøet, henset til de kriterier og forpligtelser, der navnlig er fastsat i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2000/60.

- 3) Artikel 4, stk. 1, litra b), nr. i), i direktiv 2000/60 skal fortolkes således, at der foreligger en forringelse af den kemiske tilstand af en grundvandsforekomst som følge af et projekt i tilfælde af dels en overskridelse af mindst ét af kvalitetskravene eller tærskelværdierne som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EØF af 12. december 2006 om beskyttelse af grundvand mod forurening og forringelse, dels en forventet stigning i koncentrationen af et forurenende stof, når den fastsatte tærskel for dette stof allerede er overskredet. De værdier, der er målt på hvert overvågningspunkt, skal tages i betragtning individuelt.
- 4) Artikel 1, stk. 1, litra b), artikel 1, stk. 2, første led, og artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2000/60, sammenholdt med artikel 19 TEU og artikel 288 TEUF, skal fortolkes således, at medlemmerne af den offentlighed, der er berørt af et projekt, for de kompetente nationale domstole skal kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af forpligtelsen til at forebygge forringelsen af vandområder og forpligtelsen til at forbedre deres tilstand, såfremt denne tilsidesættelse berører dem direkte.

(¹) EUT C 427 af 26.11.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 28. maj 2020 — Interseroh Dienstleistungs GmbH mod SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Stuttgart — Tyskland)

(Sag C-654/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – miljø – overførsel af affald – forordning (EF) nr. 1013/2006 – procedure med forudgående skriftlig anmeldelse og samtykke – generelle oplysningskrav – bilag III A – blanding af papir, pap og papirprodukter – indgang B3020 i bilag IX til Baselkonventionen – interfererende stoffer – en blanding forurenat af andre materialer – miljømæssigt forsvarlig nyttiggørelse)

(2020/C 255/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Stuttgart

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Interseroh Dienstleistungs GmbH

Sagsøgt: SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH

Konklusion

1. Artikel 3, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) 2015/2002 af 10. november 2015, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på blandet affald af papir, pap og papirprodukter, hvoraf hver affaldstype henhører under et af de første tre led i indgang B3020 i bilag IX til konventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelsen heraf, som blev undertegnet i Basel den 22. marts 1989 og godkendt på De Europæiske Fællesskabers vegne ved Rådets afgørelse 93/98/EØF af 1. februar 1993, der er gengivet i bilag V, del 1, liste B, til denne forordning, og som indeholder op til 10 % interfererende stoffer.